

ledes vil nemlig Forholdet stille sig her i Kjøbenhavn, naar der er Spørgsmaal om at ramme Huuslærere? Ganske simpelt; igjennem Rodemeesteren erholder man enhver Huuseiers og Gaardeiers Forklaring, ligesom ved Mandtalskisterne, om de paagældende Individuer paa ethvert Sted, og vedkommende Gaardeiere og Huuseiere maae henvende sig til de forskjellige Beboere, for at faae det nødvendige Materiale til at udfylde disse Lister; det er een Maade, som er anvendelig, og som ikke er antydet i Loven, men den Maade vilde let kunne følges, ligesom der vil kunne følges mange andre Maader. Denne Sag har vel sine Vanskeligheder, men ingenlunde sine uovervindelige Vanskeligheder. At det nu har store Vanskeligheder, og at det maastee er umuligt i Kjøbenhavn første Gang at efterkomme Loven med Hensyn til Tidsbestemmelsen, er fuldkommen forudseet, og der findes ogsaa udtrykkelig i Loven en Slutningsparagraf derom. Det er ogsaa antydet, at det skulde være umuligt for Enkelte, navnlig for de større Handlende, at kunne opgjøre deres Status saa tidligt, at de kunne udfylde Schemaet; ogsaa dette Tilfælde har Loven forudseet; jeg maa i den Henseende henvise til § 24, Pag. 12, hvor der er sagt: „Skulde Forhandlingerne om enkelte Skattepligtiges Ansættelse til Indkomstskat ikke kunne tilendebringes saa betimeligt, at Fristen i de nysmeldte Tilfælde tilstrækker for deres Vedkommende, saa bør Affættelsen af den almindelige Skattefortegnelse ikke derefter opsættes, o. s. v.“ Det er saaledes ikke noget almindeligt Beviis mod hele Anlægget af Loven og Bestemmelsen af Tidsfristen, at det i enkelte Tilfælde kan blive umuligt at opfylde den. Den ærede Rigsdagmand har ogsaa fundet, at der skulde ligge en stor Fristelse i, at Schemaet blot fordrer en almindelig Angivelse af den Indtægt, som Vedkommende har af forskellige Arter, f. Ex. af Handel osv., og at det skulde være meget vanskeligt for Folk at udfinde det, som ikke have gjort et specielt Studium af Loven. Ja, det vil jeg vel indrømme, at for en Mand, som sidder i en stor, mangestdig Bedrift, er det vanskeligt at kunne opfylde denne Lovbestemmelse ved en blot flygtig Gjennemlæsning; men med samme Ret, som Staten

kan fordrer Indkomstskat af sine Borgere, mener jeg, at den maa kunne gjøre den Fordring, at Vedkommende skulde gjøre sig saa nøie bekendte med Skatteloven, at det bliver dem muligt at opfylde dens Forrifter, og det vil ogsaa findes, at der i Anviisningen er taget Bestemmelse om, at der træffes saadanne Foranstaltninger, at Enhver gives den lettest mulige Udgang og størst mulige Opfordring til at gjøre sig bekendt med dem, idet man vil sørge for, at, om ikke Loven i dens Heelhed, saa dog de væsentligste Bestemmelser meddeles Vedkommende tilligemed Schemaet, for at han kan have den størst mulige Opfordring til at undersøge, hvad Staten fordrer, at han skal gjøre sig bekendt med, for at kunne opfylde, hvad Loven byder. Jeg indseer ikke, at derimod kan indvendes Noget; naar engang en Indkomstskats Nødvendighed er anerkjendt, saa indrette man Skatteloven, hvordan man vil, efter den meest liberale Maalestok, det vil dog altid, troer jeg, blive nødvendigt, at den Mand, som sidder i en indviklet Bedrift, maa gjøre sig nøie bekendt med Loven, for at kunne opfylde dens Fordringer. Fremdeles er det fundet, at Loven paa den ene Side er streng ved under Trudsel af Mulkt at fordrer, at Enhver skal møde for Stattecommissionsionen, naar forlanges, men at det paa den anden Side er en Mangel, at det ikke tillige under Mulkt er fastsat, at han skal svare Stattecommissionsionen, og at det, som Følge deraf, ikke er sikkert, at Mødet vil føre til den Vejledning for Stattecommissionsionen, som Loven tilstgter. Dertil maa jeg nu for det Første bemærke, at det er meget lidet sandsynligt, at, naar en Mand, kan tilkaldes og til en vis Grad kan afasses Spørgsmaal, han saa i Regelen skulde vælge at tie til disse Spørgsmaal; men, selv om det Tilfælde skulde indtræde, at en Mand var haardnasket i denne Henseende, saa indeholder Loven fuldkommen tilstrækkelige Midler til at bøde derpaa. Det hedder nemlig i § 17, at Stattecommissionsionerne kunne tilforordne sagkyndige Mænd, hvis de ville. Det er altsaa et Mittel, som de kunne anvende med Hensyn til en Mand, som sidder i en indviklet Bedrift, og som ikke vil svare, at tilkalde Mænd, som kende Noget til hans Bedrift, og efter deres Oplysning anfætte ham til Skat.